

САМО НЕКА ДО ЈЕДИНСТВА ДОЂЕ...

Све што је планирано да се учини у нашем друштву, у области привредног живота, политичког система, образовања, културе, информисања ради успостављања јединства и заједништва у Србији, донеће резултате само ако, осим добре воље, буде и довољно спремности за упоран рад код свих који на том развоју треба да раде, а пре свега у руководству Републике и покрајина. Сигуран сам да тај конструктивни приступ, у нашем раду, неће изостати, јер изгледало би апсурдно када у Србији, где су се одавно неговале идеје јединства југословенских народа, као и идеје о јединству међународног пролетаријата, не бисмо успели да успоставимо јединство у оквиру своје Републике, па чак и у оквиру свог народа.

Не изгледа природно, ако се до тог јединства долази кроз међусобне сукобе и неповерење. Али, ако је и то пут до успостављања јединства, нека прођемо и кроз њега, само нека до јединства дође.

Иза конфронтација, које су већ дуже време присутне, не стоје радничка класа и народ у нашој Републици, бар не његова већина. Они од нас, од Савеза комуниста, с правом очекују да ћемо досадашње неспоразуме у политичким односима отклонити и посветити се економском, културном и укупном социјалистичком самоуправном развоју Републике и земље у целини. Зато ми данас, у свом политичком, а нарочито партијском раду, морамо решавати, пре свега, задатке које су нам одредили друштво и Савез комуниста, а тек онда и оне које сами додајемо, али и њих, само онда када су у складу с Програмом и политиком Савеза комуниста. Поготову не би требало да се бавимо проблемима које је неко измислио и који на дневни ред долазе да би се скретала пажња с

правих. На пример, не видим никакву стварну основу за појаву довођења у везу ставова руководства Србије с националистима, макар они, у сврхе напада на социјализам и Југославију, покушавали да злоупотребе и угледне научне институције, па чак и најугледнију.

Руководство Савеза комуниста Србије може, и треба, да носи сву одговорност за целокупну политику; и за економску политику, и за однос према политичком систему, и за политику у области образовања и за ствари идеолошке природе битне за развој друштва, итд. Али му се не може приписати веза са сваком неприхватљивом појавом и активношћу, чак и када је оно јавно осуди. Поготову када се та веза тражи да би била употребљена као ниски ударац у борби која има изгледа да се оконча поштено — аргументима и ставовима чија је заједничка основа Програм и политика Савеза комуниста Југославије.

Ако смо од ослобођења до данас, у руководству Србије, били одлучни и јединствени у нечему, онда је то борба против сопственог национализма. Када је у питању национализам, нисмо били слаби, али ни селективни, нисмо показали слабост ни према најистакнутијим појединцима у науци, уметности, политици и друштву уопште. А нећемо бити селективни, када је у питању борба против национализма, ни убудуће, ни према институцијама, ни према појединцима. Зато, између задатака, које смо преузели на конгресима Савеза комуниста, не смемо да вршимо селекцију на тешке и лаке, па да прве одлажемо, а друге форсирамо.

Организационе и статутарне промене које смо извршили у Савезу комуниста Србије нису довеле у питање самосталност Савеза комуниста покрајина; нема онда разлога за сумњу да ће економске и политичке промене, које предлажемо, довести у питање аутономност покрајина. Али има разлога за очекивање да све те промене у партијском, економском, политичком животу, допринесу успостављању и јачању јединства у Социјалистичкој Републици Србији. У том правцу, а у складу са захтевом да се доследно остварују ставови Централног комитета Савеза комуниста Југославије, усмерен је и предлог да се на принципијелан начин покрену питања отклањања недоследности у остваривању начелног уставног положаја Социјалистичке Републике Србије.

Успостављање јединства и свих веза које смо изгубили, од економских до политичких и обичних, људских, сви очекују од нас: радни људи, грађани, омладина.

Људима тешко пада и незадовољни су што слабе везе између република и народа у оквиру Југославије. Природно је да им погову тешко пада кад слабе везе у оквиру једне републике и њеног народа, па чак и у оквиру једног народа.

Ако смо прогресивно, демократско друштво, политика која треба да успе, мора се заснивати на расположењу најширих слојева становништва.

Није јединство Србије ствар нечије добре воље, већ историјских интереса српског народа, других народа и народности које живе у Социјалистичкој Републици Србији. Не могу јединство и судбина Србије да зависе од студијских радних група, комисија и симпозијума. Морамо да престанемо само да дискутујемо и коначно се споразумемо, демократски, јавно, на Платформи Савеза комуниста Југославије, око територијалности, надлежности, компетенција и осталих сличних категорија. Већ нам је много времена отишло на њих. А време пред нама треба заједно да употребимо на бригу око, на пример, образовања и запошљавања наше деце, побољшања наше привреде, извоза наше робе, развијања наше културе. Једном речју треба да га употребимо за бољи живот и прогрес. А њих, бољи живот и прогрес, наш несумњиво заједнички циљ, не можемо остварити нејединствени. Зато, у функцији тог заједничког циља, пре свега ми комунисти морамо наћи заједнички језик.